

efter Sammenstødet med Oberst Bjerregrav aldeles tabt Besindelsen. I Haab om at kunne faa Hævn over Obersten og Professor Sandrup, eller hvem det nu var, der havde staaet hans Fremgang imod, havde han ikke alene søgt en Række andre af Standens Førstemænd der i Byen og vist dem sit Arbejde; han var ogsaa gaaet rundt til Dagbladenes Redaktioner for at faa indrykket Artikler om sine Ideer, ja han havde tilsidst gjort et desperat Forsøg paa at faa Avdiens hos selve Indenrigsministeren for at forestille ham, hvor paatrængende nødvendigt det var at skride til en fuldstændig Omordning af vort hele Vandbygningsvæsen. Og alle vegne havde han kun mødt Smil og Skuldertræk, naar man ikke ligefrem havde vist ham Døren.

En Ulykke for ham var det nu under al denne Modgang, at han stod saa ensom, uden Tilknytning til noget Menneske, med hvem han kunde tale fortløbigt om sine Skuffelser, og som kunde skaffe hans Harme Luft. Nu slog Forbitrelsen ind, gjorde ham menneskesky og avlede i Mørket sygelige Forestillinger om at være Genstand for en bevidst, planlagt Forfølgelse. Sine forhenværende polytekniske Medstuderende undgik han overalt. Han indbildte sig, at de allesammen ansaae ham for forrykt (hvad forresten adskillige af dem virkelig gjorde). I „Gryden“ havde han ikke sat sine Ben i over et Aar, skønt han vidste, at Lisbeth forlængst havde trøstet sig med en anden. Han var kommen til at nære formelig Afsky for Kunstnere, disse Nationens Kæledægger, som drev det samme hysteriske Afguderi med Naturen som Præsterne med det Hinsides og som derfor ogsaa betragtedes som benaadede Væsner, „Aandens“ Budbringere mellem Himmel og Jord. Naar det kom til Stykket, var disse Lærredstilbedere og Stem-